

Tisková zpráva Hnutí Pro život ČR

Spot „Miláčku, já jsem těhotnej“ v České televizi a Českém rozhlase

Praha, 12. listopadu: Videospot „Miláčku, já jsem těhotnej“ běží od 12. do 18. listopadu v České televizi a je součástí projektu „Nesoudíme. Pomáháme“, který organizuje Hnutí Pro život ČR.

Videospot upozorňuje na přehlížené téma nucení žen k potratu a akcentuje společenskou zodpovědnost muže za ženu a počaté dítě. Na natočení se podíleli herci Ester Geislerová, Matouš Ruml a Josef Polášek. Kampani se bude věnovat i Český rozhlas.

Mnohaleté zkušenosti Hnutí Pro život ČR potvrzují, že jen málo žen volí potrat skutečně svobodně a většina žen se pro potrat rozhodne pod skrytým či otevřeným nátlakem ze strany svých partnerů, rodičů, dalších lidí a nejrůznějších okolností. Linku pomoci, kterou provozuje Hnutí Pro život ČR, kontaktuje ročně až 400 žen. Téměř 80 procent z nich se cítí být pod tlakem, aby podstoupily potrat. Podle dlouholetých zkušeností Hnutí Pro život ČR se 70 až 80 % všech žen, které podstoupí potrat, cítí k tomuto zákroku nuceno. Podobné údaje vyplývají i ze zahraničních studií.

Spot „Miláčku, já jsem těhotnej“ je součástí projektu „Nesoudíme. Pomáháme“, který nabízí pomoc ženám, které jsou nuceny k potratu. Podle předsedy Hnutí Pro život Mgr. Radima Ucháče je smyslem spotu upozornit muže na to, že jsou to oni, kdo mají zásadní vliv na rozhodnutí, zda žena půjde při nečekaném těhotenství na potrat, nebo si dítě nechá. „Žena, která nečekaně otěhotní a dostane se tak do obtížné životní situace, potřebuje cítit výraznou podporu a ujištění od svého partnera, že se o ni a o dítě postará. Je chybou, pokud muž odmítne spoluzodpovědnost a celou tíhu rozhodnutí nechá na ženě. Většina žen vnímá tento postoj jako signál, že muž dítě nechce, a výsledkem bývá umělý potrat. Pak často následuje rozpad vztahu a mnohdy doživotní traumata žen, které trpí výčitkami, že nechaly zabít své dítě,“ říká Radim Ucháč.

Videospot „Miláčku, já jsem těhotnej“ běží také na sociálních sítích a Youtube. Za dva měsíce jej zhlédlo téměř 40 tisíc lidí.

Videospot na Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=aBf44J29eDg>

Projekt „Nesoudíme. Pomáháme“ nabízí pomoc ženám, které jejich okolí nebo okolnosti nutí k podstoupení potratu. K dispozici je jim bezplatné telefonní číslo Linky pomoci 800 108 000, kde získají informace o možnostech řešení své životní situace, včetně kontaktů na odborníky z různých oblastí, na které se mohou případně obrátit.

Projekt „Nesoudíme. Pomáháme“ podporuje v současné době 131 zdravotnických a dalších institucí, 88 měst a obcí a řada odborníků a známých osobností, především lékařů, psychologů, ekonomů, ale také herců, zpěváků a novinářů. „Jsou mezi nimi i lidé, kteří mají se ztrátou dítěte osobní zkušenost a vědí, jak to změní váš život, jaká je to ztráta,“ říká Jaroslava Trajerová, vedoucí projektu „Nesoudíme. Pomáháme“. Osobní záštitu projektu udělili v poslední době například primátoři Brna nebo Českých Budějovic.

Projekt je komunikován především v nemocnicích a gynekologických ambulancích, tedy v místech, kde je jistota, že se informace o nabídce pomoci k těhotným ženám dostanou. Ke komunikaci projektu je

využita díky vstřícnosti reklamních agentur i venkovní reklama (například v pražském metru). Díky záštitám, které projektu udělila řada starostů a primátorů měst, jsou využívána ke komunikaci i městská a obecní periodika.

Stránky projektu: <http://nesoudimepomahame.cz>

Cílem Hnutí Pro život ČR je obnovit ve společnosti respekt k nenarozeným dětem, snížit počet zbytečných potratů na minimum, pomáhat těhotným a obnovit společenskou odpovědnost m uže za ženu a dítě.

Pro více informací kontaktujte:

Richard Štrégl, tel.: 602 203 236, e-mail: richard.stregl@litigocommunications.cz

Příloha: Tři příběhy žen, které oslovily Linku pomoci

Linku pomoci mohou ženy kontaktovat telefonicky na 800 108 000 nebo emailem na poradna@linkapomoci.cz. Služby jsou poskytovány bezplatně a anonymita je respektována.

1. příběh

Dobrý den, narazila jsem na Vaše stránky. Nyní jsem 3. týden po interrupci v 9tt. Miminko jsem si moc přála, avšak jsem podlehla nátlaku ze strany přítele. Má už dvě děti a tvrdil, že o třetí se nedokáže postarat, protože už děti má, těm se musí věnovat. Řekl, že se mu potratem uleví, jenže já nechtěla. Poprvé jsem z nemocnice utekla, ale pochopení se mi nedostalo a následovalo to samé, ovšem z nemocnice jsem odcházela už netěhotná, bez svého krásného miminka. Je to už 3 týdny a přítel mi řekl, že si uděláme nové, když mě to tak trápí, ale co když jsem neplodná? Navíc je mi hrozně smutno, po miminku. Vůbec nevím, jak dál.

2. příběh

Dobry den, vcera jsem byla na miniiterupci, bohuzel z „vlastniho“ rozhodnuti. Partner souhlasil, vice mene nechal rozhodnuti na me, s tim, ze behem rozhovoru o nasi budoucnosti vzdycky rikal, ze by bylo lepsi s ditetem pockat, pripravit se na to a dalsi podobne bludy. Pod tlakem vseh techto veci jsem na UPT sla. Netusila jsem vsak, co prijde po tom. Cely dnesni den jsem stravila v slzach, v zachvatech place, s pocitem viny. Mam pocit, ze to nezvladnu. Nejradsi bych zabila sama sebe, je mi ze sebe na nic. Porad si vycitam, jak jsem mohla neco takoveho dopustit. Nevim jak dal, jsem na dne. Dekuji ze to mohu napsat alespon sem, vim ze vypadam jako blazen, kdyz jsem na UTP sama sla, ale nedokazu se s tim vyrovnat, modlim se aby se zakrok nepovedl a na kontrole mi rekli, ze tehotenstvi pokracuje, ovsem citim, ze uz v sobe "nic" nenosim. Netusim, jak se s tim vyrovnat, je to to nejhorsí, co jsem v zivote udelala a nikdy si to neodpustim.

3. příběh

Já jsem si ve čtyřiceti moc přála třetí dítě, manžel svolil, ale jen asi na půl roku. Nezdařilo se, a tak sice nerada, ale zašla jsem se s paní doktorkou domluvit, že si po dovolené nechám napsat antikoncepci, a v tom se to stalo, já najednou otěhotněla. Manžel byl v šoku a dítě už nechtěl, necítil se na to. Já jsem si zpočátku říkala, že to malé nedám, že se stal konečně zázrak, ale když jsem svého muže viděla

nešťastného a zoufalého, měla jsem výčitky svědomí, že je vše proti jeho vůli a vlastně je to má chyba, že jsem na něj příliš naléhala. Ten tlak byl doma nesnesitelný, ani má rodina mě nepodpořila, tak jsem nakonec souhlasila a šla na interrupci. Také mi vlastně tenkrát nikdo neřekl, co se mnou tento zákrok udělá. Myslela jsem si, že po něm bude všechno jako dřív, ale nebylo. Nastalo psychické peklo. Na přerušení jsem byla v listopadu 2015 a dodnes trvají deprese, výčitky, trápení. Nedá se to popsat slovy, dokud to člověk nezažije, tak neví. Kdybych mohla vrátit čas, už bych to nikdy neudělala. Stále si připomínám, kdy by mělo miminko narozeniny, jak by bylo velké. Nevím, jestli třeba čas vše zahojí, ale myslím, že ne, ta rána zůstane do konce života. Třeba odchod mého miminka pomůže jinému miminku, aby se mohlo narodit. A přála bych si, aby lékaři upozorňovaly maminky na případná postinterrupční traumata.